

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt III. Humanæ voluntatis ad Divinam conformatione nihil esse
præstantius & excellentius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT III,

*Humana voluntatis ad Divinam con-
formatione nihil esse prestan-
tius excellentiusve.*

QVandoquidem res est tantoperè nos obligans, tam æqua, totièſque Immortali DEO debita, ut noſtram numquam, ſed ipſius ſolùm, in omnibus, & ante omnia, voluntatem exſequamur; omnino conveniens eſt, ut, quod ad nos attinet, nihil æquè aut exoptemus, aut ſtudio contentionèque majore conſectemur. non minùs enim in eâ inſunt rationes omnes, quæ nos ad illam invitent, quàm obligationes quæ cogant, juræque quæ obligent. Cauſa præcipua & fundamentum, cur bonum expetamus totòque animi impetu in illud feramur, eſt; quia in eo aut ſplendorem aliquem & honeſtatem, aut voluptatem, aut oblectationem, aut utilitatem obſervamus: & horum unumquodque ſufficit, ad nos rei cuiuſpiam cupiditate deſideriòque incendendos. quid moramur igitur, cùm
in u-

in uno hoc Exercitio conjuncta sint ista omnia: idque non qualitercumque; sed ita, ut toto terrarum orbe res nulla præstantior, jucundiorve, aut nobis fructuosior reperiat, quàm sit, propriam abjicere, & divinam implere voluntatem? Potestne excellentius aliquid præstantiusve cogitari, quàm quòd per hoc Exercitium ad divinam evehamur familiaritatem, Deique Amici efficiamur? Id nos ipse DEI Filius docet, dū sic loquitur: *Vos Amici mei estis, si feceritis, quæ ego precipio vobis*^a: adeò, ut qui divinam perficit voluntatem, verè & sine omni metaphora atque exaggeratione dicatur, & sit **AMICVS DEI.**

Quod quàm honorificum sit, is demum intelliget, qui cognita habeat, quæ Aristoteles^b, aliique Philosophi^c tradunt de conditionibus ad veram amicitiam requisitis; dum amicorum desiderant æqualitatem, & perfectiones alias nobilissimas, sine quibus vera germanaque amicitia non possit existere. Iam verò in mundo hoc neque est,

B 3

neque

^a Ioan. 15, v. 14. ^b Ethicorum libro 8 & 9. ^c Plato in Symposio, Cicero in Lelio, & alii. Vide Salianum de Amore DEI, lib. 1.

neque erit, neque esse potest amicitia sincerior integriorque, quàm quæ inter DEVM coaluit & hominem, suâ voluntate relictâ, divinæ semper voluntati obsequentem. Ad hunc talem, ut amicitia conditiones impleantur, tamquam ad sui similem, quàm amantissimè familiarissimèque demittit se ex unâ parte bonus DEVS; ex alterâ verò eundem, ut unus secum fiat, in statum omni humanæ dignitatis honorisque gradu longè superiorem, ac planè divinum excitat & extollit. usque eò, ut pauperculos nos, qui mancipia ipsius sumus, voluntatem suam exsequentes, suam ad familiaritatem evectos, Amicos compellet: quo titulo nec sublimius aliquid, nec gloriosius possumus exoptare. Ac licet Reges mortales, clientes suos, quantumcumque fidos & in imperatis faciendis sedulos, Amicos nominare aut æstimare dedignentur; quoniam sic existimant, nulla tanta in ullo sibi subiecto merita reperiri posse, quibus sublimis iste Regii Amici titulus quoquo modo debeatur: DEVS attamen immortalis, fidelem & voluntati suæ obtemperantem
subdi-

subditum tantoperè cohonestat, ut hoc quoque ipsum honore augeat; hunc cum eo titulum communicando, quem terreni Principes, quasi nimium honorificum, ne iis quidem, quibus plurimum se debere faterentur, volunt concedere. Et nos tantam hanc dignitatem, quam illud solummodo, ad quod mille nominibus obligamur, exsequendo, consequi possumus, ob rem nihil stultè amittamus?

Anima, quæ DEI facit voluntatem, non participat modò summum istud bonum amicitiaæ divinæ; verùm, propter arctissimū cum illo vinculum & conjunctionē firmissimam, condecoratur illa quoque incomparabili hoc & invidendo titulo, SPONSÆ DEI. Cujus tanti honoris præstantiam amplitudinēque non difficulter perspicias, si discrimen illud cogites, quod inter duas intercedit Rustici alicujus filias; quarum altera, pari nupta, ligonem assiduè manu verset & farculum; alteram verò potentissimus Imperator aliquis uxorem acceperit. quàm tu aliã atque aliã censēs utramque conditione vitam traducturas? quàm diverso in

honore & pretio apud omnes futuras?
 Non minùs tamen, immo longè magis inter se differunt Anima illa, quæ Deo desponsa, omnémque illi affectum suum & amorem consecrans, fide optimâ, nihil suo arbitratu aut vult aut facit; & Anima alia, quæ desiderio & cupiditati propriæ obsecuta, creaturis, quamvis absque graviore culpâ, commiscetur. hæc enim abjecta permanet, inhonora, & agrestis; quantum scilicet affectus illius terræ affixi sunt, rebusque caducis: illa contra, ad nobilitatem dignitatémque provecta divinam, maximo honori & admirationi est Sanctis Angelis, perfectúmque consequitur dominium sui & rerum omnium conditarum. Videmus universa nobiliora reddi, si præstantioribus, quàm sunt ipsa, jungantur: id quod in aëre patet, qui luminis accessione societateque illustratur. multò itaque ampliùs Deo conjuncta & unita anima, tota fiet divina; nobilitatémque & dignitatem quamdam supernaturalem obtinebit, quam ipsimet Angelorum chori admirabundi venerabuntur. Atque istud est, quod graves
 Docto-

Doctores affirmant; cælestes illas Mentēs magno numero accedere, quò animabus divinæ voluntatis verè perfectæque studio-
 sis assistant, easque comitentur^d. Veniant nunc ambitiosi laudis ac gloriæ huma-
 næ cupidissimi mortales, dicantque, quò-
 nam majore quàm iste sit, honore suos Or-
 bis Monarchas possit afficere? quàmnam ap-
 paratiore pompâ, comitatûque eos ornare,
 qui triumphantes Urbem invehuntur?
 Ah! mi DEVS! quæ, & qualis erit Anima,
 tam nobili cincta beatorum istorum Spiri-
 tum coronâ! Nobiliorēsne umquam ul-
 lus in hoc mundo Cæsarum habuit sui cor-
 poris custodes? Neque enim splendor hic
 & majestas minoris propterea æstimanda
 est; quòd oculis non conspiciatur exteri-
 oribus: quin immo tantò credi debet augu-
 stior; quia à sensibus remora nequit com-
 prehendi. Et verò, quæ major potest esse
 dignitas & gloria, quàm idem habere offi-
 cium in terris, quod Beati omnes & Angeli
 in cælis; atque hîc incipere, quod in domo
 Domini perpetuò simus continuaturi?

B 5

Potest-

d Vide Jac. Hautini Angelum Custodem.

Potestne ad extremum quidquam præstantius honorificentiusque reperiri, quam eodem in munere versari cum DEI Filio, qui voluntatem Patris diligentissimè implevit, eidem factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis? DEVS, ut ostenderet, quanto honore dignus esset Abbas Stephanus, quem carnibus vescentem germanus frater, temere iudicaverat; hunc reprehendit, ostenditque in ecclasi quemdam dicentem illi inter cetera: Nempe propterea scandalizari non debuisti; nam si merita & gloriam fratris tui videre cupis, retro convertere, & vide. Conversusque vidit fratrem suum crucifixum cum Domino. Atque ad eum is, qui illi apparuerat: Ecce in quâ gloriâ frater tuus est! Unde non obscure intelligis, maximum, qui fingi possit, honorem esse, cruci cum Christo suffigi; penitusque propriæ voluntati mortuum, secundum DEI vivere Voluntatem.

CA-

Philipp. 2, v. 8. & Vita Patrum libro X, cap. 64.